

[Prieme.]

fektionsindustrien, i Beklædningsindustrien og maaske til syvende og sidst ogsaa i Hjemmene, hvor man selv syr Kjolerne — dog er dette vel efterhaanden svundet ind til Nul og Niks. Jeg vil altsaa bede Ministeren tage disse to Spørgsmaal med ind i sine Overvejelser, idet man fra alle Sider maa erkende, at Spørgsmaalets mest effektive Løsning kun kan ske derigennem, at man for de haardest ramte Grupperes Vedkommende stiller noget større Attestbeløb til Raadighed, end hidtil er sket.

Valdemar Sørensen: Af de Tal, der under denne Forhandling er nævnt om Omfanget af Importbevillingssalget før Krigen, fremgaar det, at hverken i Omfang eller i Prisvirkningerne kan dette Salg have haft nogen stor Betydning. Det kan naturligvis, som det ærede Medlem Hr. Prieme sagde, i enkelte Varegrupper have spillet en Rolle, men nogen Indflydelse paa det samlede Pristal kan det umuligt have haft. Og vender man sig saa til det, der er det aktuelle i Sagen, nemlig Forholdene efter Krigens Udbrud, vil jeg — hvis Lovlydighed her i Landet da staar paa et højt og hæderligt Standpunkt — benægte, at det Salg af Valutaattester, som har fundet Sted til abnormt høje Priser, kan have haft nogen prisfordyrende Virkning. Der staar nemlig udtrykkeligt i § 7 i Prisreguleringsforordningen af 19. Oktober, hvad man kan lægge paa sine Priser, og det er en ganske given Ting, at Omkostningerne til Køb af Valutaattester kan ikke lægges paa, uden at man overtræder Reguleringsforordningen. Saa paa dette Punkt tror jeg man i Dag kan være roligere end tidligere.

Men der er et andet Forhold, som jeg synes trænger sig paa. Man har jo sin Mistanke om, at de Importører, der køber Valutaattester til disse Priser, ikke betaler dem selv. Det gør de heller ikke. Sagen er nemlig den, at den samme Bestemmelse i Prisreguleringsforordningen af 19. Oktober giver alle Importører som andre i Landet, der kalkulerer deres Priser, Ret til at kalkulere billigere indkøbte Varer til den højere Dagspris, og det, der nu foregaar ved Salget af Attester til de abnormt høje Afgiftsbeløb, er simpelt hen det, at en hel Del billige Varer købt i Maanederne September og Oktober, som man nu, paa Grund af den knebne Tildeling mangler Attester til, og som nu kommer hjem, skaffer man sig Importbevilling til ved at give en Del af Konjunkturførtjenesten til Sofaimportørerne. Det er det, som foregaar i Dag, og

det er den Maade, hvorpaa Sofaimportørens Betaling bliver finansieret. Nu vilde jeg ikke have noget at indvende mod dette, hvis det var et Overgangsfænomen, men for det Tilfælde, at de udenlandske Priser under Krigen vedblivende gaar op, faar dette Forhold en helt anden og alvorligere Betydning. Dengang man i Prisreguleringsforordningen fastsatte Bestemmelserne om Konjunkturførtjenesten, gjorde man det ud fra den Betragtning, at Importøren ikke skulde tvinges til at sælge en Vare billigere, end han skulde betale for den igen. Man skulde med andre Ord sørge for, at Importens økonomiske Evne til at holde Landet forsynet ikke blev ringere ved Krav om for lave Priser. Princippet er simpelt hen det, at Befolkningen gennem Betalingen af de øjeblikkelige Priser skal finansiere Importen. Dette slog allerede af sig selv igennem under den forrige Krig, i øvrigt under stor Modstand, og fordi man dengang arbejdede med en voluminøs Købeevne. Om Berettigelsen deraf i den foreliggende Situation skal jeg ikke have nogen Mening, men i hvert Fald har det aldrig været Hensigten, at den Konjunkturførtjeneste, som blev fastsat i Forordningen ud fra den Betragtning, jeg her fremhæver, skulde deles med Sofaimportørerne, for saa betyder det jo i Virkeligheden, at jo mere Priserne stiger i Udlandet, jo mere udhuler man det økonomiske Grundlag for Importen, som man hævde ment at styrke ved Forordningen. Det er derfor, jeg betragter dette Punkt som det vigtigste i den øjeblikkelige Situation, og det er derfor, jeg ser med Sympati paa alle Bestræbelser for at faa Omkostningerne til Sofaimportørerne ned.

Naar der nu er Tale om, paa hvilken Maade det kan ske, saa erkender jeg det rimelige i, at det sker paa den Maade, som Ministeren gav Udtryk for, nemlig at man vilde se med stor Kritik paa de Bevillinger, der er givet til de Importører, som i større Format havde solgt deres Attester. Men jeg kan dog ikke lade være at gøre opmærksom paa, at efter Handelsministeriets Forordning af 1937 er denne Handel indtil i Dag fuldkommen legal, og for saa vidt man gaar til nu at straffe de Importører, som, indtil man sætter en anden Bestemmelse i Kraft, har handlet efter Loven, gør man noget, man ellers ikke gør i Strafferetsplejen her i Landet. Man kan naturligvis fastsætte nye Bestemmelser, men man kan ikke lade dem virke bagud. Jeg skal gerne gaa med til, at en Revision af hele Bevillingssystemet paa dette Omraade er nødvendig, men man maa trække